

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/32/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417213730
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1417213730.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Niny Dubovskej a JUDr. Michaely Frimmelovej, v právnej veci žalobkyne: Z. K., B.. XX.XX.XXXX, O. X. X. T. XXXX, XXX XX U., zastúpená JUDr. Martou Vícenovou, advokátkou so sídlom Záhorácka 5478/15B, 901 01 Malacky, proti žalovaným: X/ Q. U., B.. XX.XX.XXXX, O. X. T.. G.. Š. XX, XXX XX I., 2/ T. L., B.. XX.XX.XXXX, O. X. W.. Y. G. X, X., obaja zastúpení Malata, Pružinský, Hegedűš & Partners s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 10, 821 09 Bratislava, IČO: 47 239 921, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 12.06.2018, č.k. 40C/67/2017-148, jednomyselne takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

II. Žalovanej 1/ a žalovanému 2/ sa proti žalobkyni p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutý rozhodnutím súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne a priznal žalovaným 1/ a 2/ voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), § 38 ods. 2, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Pri posudzovaní dôvodnosti žaloby žalobkyne prvotne ustálil, že žalobkyňa má na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku premičania vznesenú žalovanými v konaní, majúc za to, že právo dediča domáhať sa žalobou v súdnom konaní určenia, že určitá vec patrí do dedičstva po poručiťovi, sa nepremičuje. Vychádzajúc zo skutkového vymedzenia žaloby vo veci skúmal, či právne úkony poručiťa Y. T. (zmluva o prevode vlastníctva bytu zo dňa 23.01.2013, zmluva o prevode vlastníctva bytu zo dňa 28.01.2014) boli neplatnými, z dôvodu konania v duševnej poruche, ktorá ho robila na tento právny úkon neschopným. Vzhľadom na to, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 13Ps 101/2013-72 zo dňa 28.05.2015, právoplatným dňa 06.07.2015, bola obmedzená spôsobilosť Y. T. na právne úkony. Nakoľko uvedené rozhodnutie má konštitutívne účinky, nie spätné účinky do minulosti, nebolo možno vo veci aplikovať § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, nemá spôsobilosť na právne úkony. Nakoľko žalobkyňa v konaní žiadala o určenie, či sporný byt patrí do dedičstva po Q. T. (zomrelom 01.02.2013) a H. T. (zomrelej 13.07.2014) prejudiciálne posudzoval otázky platnosť len tých právnych úkonov, ku ktorým došlo do smrti poručiťa. I keď požadované určenie sa vzťahovalo ku dňu smrti poručiťa a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu, skúmal žalovanými tvrdenú dobromyseľnosťou, teda že kúpnu zmluvu, na základe ktorej nadobudli vlastnícke právo k bytu, uzatvorili v dobrej viere, že byt nadobúdajú

od toho, komu patrí vlastnícke právo. Vychádzal z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 151/2016-29 zo dňa 03.05.2017, nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v náleze I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016, nálezu Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 2219/2012 zo dňa 17.04.2014. V konaní nebolo sporným, že žalovaní boli pri nadobúdaní sporného bytu dobromyseľní, pričom uvedené tvrdenie samotná žalobkyňa nerozporovala. Zohľadniac tak skutočnosť, že žalovaní pri uzatváraní kúpnej zmluvy zo dňa 30.06.2014 vychádzali z údajov katastra nehnuteľností, kde bol ako predchádzajúci vlastník zapísaný predávajúci T. V., kúpnu zmluvu uzatvorili prostredníctvom realitnej kancelárie, ktorá si od predávajúceho vyžiadala zmluvu, na základe ktorej nadobudol vlastnícke právo k bytu, v samotnej kúpnej zmluve zo dňa 30.06.2014 sa uvádza právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva predávajúceho, na liste vlastníctva k spornému bytu nebola zapísaná žiadna informatívna poznámka upozorňujúca potenciálnych nadobúdateľov (žalovaných) na eventúálne riziko pri nadobúdaní vlastníckeho práva k bytu, dospel súd prvej inštancie k záveru, že je potrebné uprednostniť ochranu dobrej viery žalovaných. Vzhľadom aj na skutočnosť, že od prvého prevodu sporného bytu na Y. T., až po jeho nadobudnutie žalovanými, bol predmetný byt prevedený ešte dvakrát a žalobkyňa podala žalobu v predmetnej veci takmer päť rokov po prvom prevode sporného bytu. Pričom už dňa 20.09.2013 podala na súd návrh na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony Y. T. a na ustanovenie seba za jeho opatrovníčku. Návrh na zápis informatívnej poznámky o prebiehajúcom konaní do katastra nehnuteľností nepodala, hoci tým mohla predísť potenciálnej neplatnosti všetkých následných právnych úkonov - prevodov predmetného bytu. Vyvodil tak, že žalobkyňa si nepočínala zodpovedne, naopak jej konanie možno hodnotiť ako nedbalé (na rozdiel od žalovaných). Po zohľadnení všetkých relevantných okolností posudzovanej veci, uvedomujúc si pritom ústavnoprávny rozmer vzájomne kolidujúcich si práv strán sporu, dospel súd prvej inštancie k záveru, že treba dať prednosť ochrane dobrej viery žalovaných pri nadobúdaní vlastníckeho práva k spornému bytu, preto žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaným 1/ a 2/ ako v celom rozsahu úspešnej strane sporu priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. S tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. e) a h) C.s.p.. Namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil námietku žalovaných o ich dobromyseľnosti, ktorú povýšil nad princíp ochrany vlastníckeho práva. Majúc za to, že nebola v postavení nedbalého vlastníka, nakoľko nebola účastníčkou právneho vzťahu, ktorým jej rodičia previedli na nespôsobilého syna nehnuteľnosti, preto sa v danom čase nemala možnosť domáhať ochrany svojho vlastníctva. Poukázala na to, že žalovaní majú možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody voči ich právnym predchodcom. Uviedla, že až vykonaním dôkazov, ktoré v konaní navrhovala by sa preukázala skutočná dobromyseľnosť žalovaných. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal jej nárok na náhradu trov konania.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žalovaní uviedli, že podané odvolanie je zmätočné. Poukázali na to, že rozhodnutie o obmedzení spôsobilosti na právne úkony má konštitutívne účinky, preto sa nevzťahuje na právne úkony brata žalobkyne pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia. Uviedli, že súd už v konaní o obmedzení spôsobilosti na právne úkony skúmal duševný stav brata žalobkyne, pričom nezistil, že by brat žalobkyne trpel takou duševnou poruchou, ktorá by ho robila nespôsobilým napr. na nadobúdanie majetku. Uvedeným rozhodnutím tak bol súd viazaný a v konaní o určenie predmetu dedičstva a nemohol prijať odlišný názor. Z rozhodnutia o obmedzení spôsobilosti vyplýva, že obmedzenie sa nevzťahovalo na právne úkony, preto brat žalobkyne nebol obmedzený v spôsobilosti nadobúdať majetok. Nakoľko obmedzenie spôsobilosti tak, že osoba nemôže konať s úradmi a inými orgánmi, nemožno považovať za obmedzenie spôsobilosti na právne úkony. Keďže na zmluvu o prevode vlastníctva bytu uzavretú medzi Q. T., B.. XX.XX.XXXX a H. T., B.. XX.XX.XXXX ako predávajúci s Y. T., nar. XX.XX.XXXX ako kupujúcim dňa 23.01.2013 (ďalej len „zmluva 1“) nedopadajú obmedzenia vyplývajúce z rozhodnutia o obmedzení spôsobilosti na právne úkony, je uvedená zmluva platná, čoho následkom je skutočnosť, že postavenie žalobkyne by sa ani v prípade, ak by sa preukázala neplatnou zmluva o prevode vlastníctva bytu uzatvorená medzi Y. T., B.. XX.XX.XXXX ako predávajúci a T. V., nar. XX.XX.XXXX a Z. V., B.. XX.XX.XXXX ako kupujúcimi dňa 28.01.2014 (ďalej len „zmluva 2“), nezlepšilo, čo by malo za následok nepreukázanie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určení. Preto i v

prípade, ak by súd prvej inštancie nerozhodoval na základe dobromyseľnosti žalovaných, ale posudzoval by otázku platnosti predmetných scudzovacích právnych úkonov, dospel by k záveru, že predmetné právne úkony nie sú absolútne neplatné z dôvodov podľa ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Stotožnili sa so závermi súdu prvej inštancie, ktorý uprednostnil ich dobromyseľnosť, ktorú preukázali pri nadobúdaní nehnuteľnosti. Pričom posudzovanie nedbanlivosti vlastníka sa primárne vzťahovalo na osoby pôvodných vlastníkov, t.z. rodičov žalobkyne, nie na žalobkyňu. Potenciálna nedbanlivosť spočívala v tom, že ako vlastníci previedli nehnuteľnosť podľa tvrdenia žalobkyne na osobu, neschopnú na vykonania takéhoto úkonu. Nedbalo však postupovala aj žalobkyňa, ktorá nepodala návrh na zápis informatívnej poznámky o prebiehajúcim súdnom konaní do katastra nehnuteľností, čím mohla predísť potenciálnej neplatnosti následných právnych úkonov. Uviedli, že žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie nenavrhovala vykonať dokazovanie vo vzťahu k ich dobromyseľnosti. V konaní žalobkyňa navrhla len výsluch T. X., T. V., Z. V. a dopyt do VUB banky. Avšak vykonanie dôkazov navrhovaných žalobkyňou nemal viesť k preukázaniu ich dobromyseľnosti, ale k prevereniu skutočností týkajúcich sa duševnej poruchy jej brata, preto súd postupoval správne, keď ich nevykonával. Na základe uvedeného žiadali, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaných poukázala na to, že ochrana dobromyseľného vlastníka nemôže byť absolútna. Pričom ona sa nemôže svojho práva domôcť inak, preto všeobecne uznávaná predstava spravodlivosti svedčí v jej prospech.

7. Podaním zo dňa 21.12.2018 sa k vyjadreniu žalobkyne vyjadrili žalovaní a poukázali na to, že absolútnou nie je ani ochrana vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Pričom k nedbanlivosti pôvodných vlastníkov pristúpila aj hrubá nedbanlivosť žalobkyne. Vyjadrili názor, že v danom prípade proti sebe nestoja rovnocenné práva, keďže proti ich dobromyseľnosti nestojí ochrana vlastníckeho práva pôvodného vlastníka, ale ochrana práv dediča, ktorému vlastnícke právo nikdy nesvedčalo.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je podané dôvodne.

9. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľky.

10. K námietke odvolateľky, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Pri posudzovaní dôvodnosti námietok odvolateľky vo vzťahu k právnemu posúdeniu súdom prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku, tak ako ho uviedla žalobkyňa, nakoľko základom súdneho rozhodnutia sú právne závery, ktoré súd vyvodil zo skutkových vymedzení nároku žalobkyne v žalobe. Nakoľko v prejednávanej veci žalobkyňa dôvodnosť žaloby odvodzovala zo skutkových tvrdení, že v čase vykonania právnych úkonov Y. T. trpel duševnou poruchou a uvedené úkony neurobil slobodne a vážne, súd prvej inštancie správne

pri rozhodovaní vo veci aplikoval na zistený skutkový stav ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa ust. § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka neplatným je právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktoré ju robí na tento právny úkon neschopnou. Nebolo sporným, že Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č.k. 13Ps 101/2013-72 zo dňa 28.05.2015, rozhodol o obmedzení spôsobilosť Y. T., B.. XX.XX.XXXX na právne úkony tak, že nie je schopný obstarávať svoje záležitosti v styku s orgánmi štátnej správy, miestnej samosprávy a finančnými inštitúciami, pričom je schopný nakladať s finančnými prostriedkami do výšky 100 eur mesačne. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 13Ps 101/2013 znalec T.. Š. R. pri posudzovaní spôsobilosti Y. T. na právne úkony zohľadnil jednak kompletnú zdravotnú dokumentáciu Y. T. a zároveň aj osobne Y. T. klinicky psychiatricky vyšetril. V uvedenom posudku znalec charakterizoval osobu Y. T. ako pacienta s ľahkou duševnou zaostalosťou so známkami organickej deteriorácie s bipolárnou afektívnou poruchou, uvádzajúc, že Y. T. je čiastočne neschopný vybaviť svoje záležitosti. Predmetom znaleckého dokazovania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 13Ps 101/2013 nebolo skúmanie, či Y. T. v čase vykonania sporných právnych úkonov trpel duševnou poruchou, či je tu príčinná súvislosť medzi duševnou poruchou a právnym úkonom a či práve pre duševnú poruchu bol neschopný urobiť konkrétny právny úkon, buď preto, že nedokázal posúdiť následky tohto konania, alebo nebol schopný ovládnuť svoje konanie. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa na preukázanie duševnej poruchy Y. T. navrhla výsluch svedkov a vyžiadanie listín z VUB banky, nenavrhol však vo veci nariadenie znaleckého dokazovania. Súd nariadi znalecké dokazovanie len na návrh. Preto, keď žalobkyňa nenavrhol vykonanie znaleckého dokazovania, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu, zisteného na základe vykonaných dôkazov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočností a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočností, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočností preukázať (§ 132 ods. 1 C.s.p.). Uvedené ustanovenie stanovuje teda aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží teda na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Vzhľadom k uvedenému možno uviesť, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno preukazujúce, že Y. T. v čase vykonania sporných právnych úkonov konal v duševnej poruche. Neobstojí ani námietka žalobkyne, že súd prvej inštancie nesprávne uprednostnil ochranu žalovaných ako dobromyseľných nadobúdateľov. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia vychádzajúc z vývoja judikatúry správne zohľadnil okolnosti na základe, ktorých žalovaní nadobudli predmetné nehnuteľnosti a vyhodnotiac ich vo vzájomných súvislostiach dospel k správne záveru, že žalovaní predmetnú nehnuteľnosť nadobudli dobromyseľne. Pričom nedbanlivosť skonštatoval len na strane žalobkyne, ktorá napriek tomu, že podala návrh na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony Y. T. a na ustanovenie seba za jeho opatrovníčku už dňa 20.09.2013, nepodala aj návrh na zápis informatívnej poznámky o prebiehajúcom konaní do katastra nehnuteľností. Zohľadniac tak skutočnosť, že žalovaní predmetnú nehnuteľnosť nadobudli na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30.06.2014, mohla poznámka o súdnom konaní predstavovať významnú formu ochrany z hľadiska potreby efektívneho zabezpečenia ochrany ohrozených práv žalobkyne.

12. V podanom odvolaní odvolateľka namietala aj naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p., že súd prvej inštancie v konaní nevykonala návrhnuté dôkazy na preukázanie, či žalovaní bolo skutočne dobromyseľnými. Odvolací súd uvádza, že súd rozhoduje o tom, ktoré dôkazy vykoná, pričom nie je povinný vykonať všetky návrhnuté dôkazy (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 185 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa v konaní navrhla vykonať dôkazy - výsluchom svedka T. X., svedka T. V., svedkyne Y.. Z. V. a dopyt do VÚB. Vychádzajúc z podania žalobkyne zo dňa 21.11.2017 ako aj z vyjadrenia na pojednávaní dňa 12.06.2018 uvedené návrhované dôkazy mali preukazovať skutočnosť, že Y. T. bol duševne chorý. Súd prvej inštancie sa s uvedenými návrhmi na doplnenie dokazovania vysporiadal na pojednávaní dňa 12.06.2018 a uviedol, prečo dôkazy návrhnuté žalobkyňou nevykoná. Riešenie otázky, či osoba v čase, kedy urobila predmetný právny úkon, konala v duševnej poruche, závisí od posúdenia skutočností, ku ktorým sú potrebné odborné znalosti. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie nevykonať ďalšie dôkazy ako i s odôvodnením tohto rozhodnutia súhlasí, majú za to, že nevykonanie dôkazov návrhnutých stranou nie je postupom, ktorým súd odníma procesnej strane možnosť konať pred súdom. Pričom tvrdenie žalobkyne, že uvedené dôkazy mali preukazovať nedostatok dobromyseľnosti na strane žalovaných

žalobkyňa prvý krát použila a uviedla až v podanom odvolaní, preto sa s takouto argumentáciou nemohol súd prvej inštancie ani v napadnutom rozhodnutí vysporiadať. Odvolací súd na tomto mieste poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby súd vykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, a aby sa stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana v spore úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami.

13. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľky odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán spor (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľky odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

14. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) ako vecne a právne správne potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a nárok na ich plnú náhradu priznal úspešným žalovaným s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).